

derimod med samme Besætning avler 11 hkg pr. 1 000 Kr. Jordværdi, er hans Leveringspligt stadig 4 hkg, men til Forbrug i egen Bedrift har han da 7 hkg pr. 1 000 Kr. Jordværdi.

Formentlig vil det her berørte Forhold yde tilstrækkelig Sikkerhed over for den Fare, som man fra flere Sider har villet se i den tiltagende Anvendelse af dyrkede Arealer til Frøavl. I og for sig er Frøavlen under de nuværende Forhold ingenlunde et Foretagende, som bør fordømmes, og skulde Avlen af enkelte Kulturformer blive drevet for vidt, vil der paa Grund af Markedets Begrænsning sikkert meget hurtigt følge et Bagslag i Form af nedadgaaende Konjunkturer. Men for Landbruget i sin Helhed er det af største Vigtighed, at vor Hjemmeavl af Roefrø og Græsfrø kan tilfredsstillende Hjemmebehovet og desuden afgive et saa stort Kvantum Frø til Eksport, at vi derfor kan tilbytte os, hvad der ikke lader sig avle her i Landet.

Med den her foreslaaede Kornordning vil imidlertid den Frøavler, der udvider sine Frøavlsarealer paa Bekostning af sine Kornarealer ikke af den Grund blive fritaget for det allermindste af sin Leveringspligt til Staten; men han vil selv lide Afsavnet af Korn til sin Besætning. Skulde det kunne ventes, at en Frøavler avler saa lidt Korn, at han af den Grund ikke kan opfylde sin Leveringspligt, er der intet til Hinder for, at der kan indsættes en Bestemmelse om, at den Jordbruger, der ikke selv har avlet, hvad han er pligtig til at levere, skal fremskaffe det ved frit Køb i Henhold til § 6. Men iøvrigt vil dette Tilfælde meget sjældent og maaske aldrig indtræffe; thi i den typiske Frøavlsbedrift indtager Kornavlen ingen ringe Plads, fordi Kornafgrøder er nødvendige dels som Dæksæd for Udlæg og dels som Mellemafgrøder. Derimod er Kreaturholdet sædvanligt ringe i den typiske Frøavlsbedrift, og nærværende Forslag vil derfor medføre, at Frøavleren netop bliver tildelt en særlig stor Leveringsforpligtelse over for Staten.

4. Den enkelte Jordbruger ansføres til i saa stor Udstrækning som muligt at opretholde Kreaturbestanden.

Ved at Kornbehovet bliver fastsat i Forhold til Kreaturbestanden kan den enkelte Jordbruger med større Tryghed, end det ellers vilde være Tilfældet, opretholde sin Besætning i dens sædvanlige Omfang uden at frygte et alt for stort Misforhold mellem Foder og Besætning i Vinteren 1918—19. Dette vil sikkert medføre, at der holdes tilbage paa Malkekøerne, og Ansporing hertil er af Betydning baade for Befolkningens fremtidige Forsyning med Levnedsmidler af dyrisk Oprindelse og for det samlede Landbrugs fortsatte Produktionsevne.

ad § 2.

Det svageste Punkt i nærværende Forslag er utvivlsomt den fortsatte Benyttelse af Jordværdien som Maalestok for det enkelte Landbrugs Produktionsevne. Jordværdien har sin Oprindelse i en Vurdering, der blev foretaget i et andet Øjemed og paa en saadan Maade, at den ikke fuldt ud kan siges at svare til den betydningsfulde Anvendelse, som den nu er Genstand for, og de Betæneligheder, som der inden for Landbrugsudvalget i sin Tid blev gjort gældende, har ikke senere vist sig at være ubeføjede. Ikke desto mindre bør det sikkert nu saavel som dengang erkendes, at der desværre ikke foreligger noget bedre Grundlag. Det gælder da om, at dette Grundlag ved Hjælp af de i Aar indvundne Erfaringer forbedres, og dette vil sikkert bedst ske, naar det overlades til *Amtsnævnene*, som i særlig Grad har haft Lejlighed til at stifte Bekendtskab med Vurderingens svage Sider i dens Anvendelse paa det heromhandlede særlige Omraade, at forestaa Revisionen.

Fradragsbestemmelserne er ordret overført fra indeværende Aars Kornlov, kun med lidt stærkere Understregning af Beliggenhedsværdien. Det fortjener dog maaske